

soudu jest tedy zmatečným, ve smyslu § 281 čís. 11 tr. ř. a byl proto k zmateční stížnosti veřejného žalobce zrušen.

Čís. 535.

Zločin rušení domovního pokoje dle § 83 tr. zák.

I vyhrůžka může býti zákonně předpokládaným násilím.

Zákonné ochrany dle § 83 tr. zák. nepozbývá místnost tím, že dle svého určení jest (na př. jakožto bankovní, obchodní a p. místnost) přístupna širokému, individuálně neurčitému kruhu zájemníků.

(Rozh. ze dne 15. září 1921, Kr II 326/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 15. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §§ 83 a 98 b) tr. zák. a přestupkem dle § 333 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Proti rozsudkovému výroku, kterým byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 83 tr. zák., namítá stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., že nalézací soud mylně považuje zjištěné jednání stěžovatelovo za násilí, kterémužto pojmu dle názoru stížnosti odpovídá pouze skutečné (fysické) násilí na osobě nebo na majetku tak, že by dle toho nestačila ani nebezpečná vyhrůžka, o které prý však v tomto případě rovněž řeči býti nemůže. Nalézací soud shledal dle rozhodovacích důvodů násilí, vykonané stěžovatelem na řediteli »Všeobecné dopravní banky« R., v tom, že stěžovatel, vniknuv proti vůli jmenovaného ředitele do úřadovny banky v úmyslu, aby na něm vynutil zavření banky a vydání klíčů od pokladny, jménem »revolučního výboru« mu nařizoval, aby úřadovnu opustil, a že mu pro případ, nebude-li banka uzavřena, pohrozil, že to ohlásí »revolučnímu tribunálu«. Povahy činu násilného dodává tomuto stěžovatelovu jednání dle názoru nalézacího soudu okolnost, že se stěžovatel při svém hrozivém vystupování opíral o zástup asi 35 lidí před bankou čekajících a se stěžovatelem vědomě spoluúčinkujících, který chtěl zavření banky za každou cenu dosíci. Uváží-li se dále, že stěžovatel předsevzal vylíčený skutek dle rozsudkových důvodů v rámci protistátní akce, zahájené téhož dne v H. komunistickou stranou, do jejíhož pětičlenného akčního výboru předchozího dne byl zvolen, že jednání stěžovatelovo, který hned, když poprvé do banky přišel, vůči úředníkům prohlásil, že se v bance pracovati nesmí, směřovalo k tomu, aby činnost banky byla zastavena, že, když se dostavil do banky po třetí, a řediteli poručil, aby vydal klíče pokladny důvěrníku úřednictva, se tak stalo v průvodu asi 5 mužů, že stěžovatel byl při tom velmi rozčilen a stále křičel, pak dlužno závěr rozsudku, dle něhož stěžovatel vykonal na řediteli násilí, označiti jako oprávněný. Trestní zákon nepodává sice v žádném ze svých četných ustanovení, jichž pojmovým znakem je násilí, jeho definice. Než v celé řadě těchto ustanovení (§§ 76, 81, 98, a), b), 125, 174

I b), 190) postaveno je skutečnému násilí na roveň nebezpečné vyhrožování. Z toho lze právem usuzovati, že ani tam, kde trestní zákon mluví všeobecně o násilí (v §§ 68, 83, 90, 96), použití tělesné síly předpokladem násilí není. Odpovídá tedy pojmu násilí dle § 83 tr. zák. zcela nepochybně zejména i vyhrožování, které v jednání stěžovatelovu, jak zřejmě hlavně z rozsudkového výroku, shledal soud nalézací. Stížnost sice namítá, že v tomto případě nemůže býti řeči ani o nebezpečné pohrůžce. Blíže této námitky neobjasňuje, má-li však při tom snad na zřeteli okolnost, že stěžovatel nehrozil řediteli výslovně ublížením na oněch statcích, které vypočítává § 98 b) tr. zák., stačí podotknouti, že ani tato zdánlivá nejasnost výroků stěžovatelových neodnímá jeho jednání rázu pohrůžky, neboť o smyslu a dosahu toho kterého výroku nerozhoduje jeho doslov, nýbrž význam, který v něj na jedné straně vkládá pachatel, a který mu na druhé straně přikládati může ten, komu výrok platí. S tohoto hlediska nebylo závady, by nalézací soud ve slovech stěžovatelových a v jeho hrozivém vystupování vůbec neshledal pohrůžku, odpovídající pojmu násilí. Padá v tom směru na váhu i skutkový závěr rozsudkový, dle něhož ředitel, vida nezbytí, odevzdal klíče důvěrníku úřednictva a dle něhož na opětne vyzvání stěžovatelovo musil kancelář uzamknouti a z banky odejít. Stížnost namítá dále, že se v tomto případě nejednalo o vniknutí do soukromého bytu, nýbrž do všeobecně přístupných místností bankovních. Námitka je bezpodstatna. Nehledíc k tomu, že rozsudek mluví o úředních místnostech banky a o zadní kanceláři, což se zdá nasvědčovati tomu, že stěžovatel vnikl až do místností, které nejsou určeny ani pro styk s obecními, nelze pojmy »dům« a »byt« dle § 83 tr. zák. bráti jen z úzkém, obvyklém smyslu těchto slov, nýbrž dlužno ochrany dle tohoto místa zákonného činiti účastnými i takové místnosti těles hromadných, spolků, obchodních závodů a pod., které jsou dle svého určení přístupny také osobám cizím, jde-li z okolností na jevo, že není volno vstupovati do nich bez omezení kamukoli. Tomu je tak zcela nepochybně, pokud jde o místnosti bank a podobných ústavů, které jsou dle samozřejmé vůle jich držitelů přístupny pouze těm, kdož v nich v záležitostech, týkajících se ústavu, co činiti mají, tak že může býti zločin dle § 83 tr. zák. spáchán i vniknutím do místností takovýchto ústavů, ač ovšem jen tehdy, došlo-li k němu proti vůli těch, kdož se v pokojné držbě jich nalézají.

Čís. 536.

Zatajení nálezu (§ 201 lit. c) tr. zák.) nestává se krádeží, zvěděl-li pachatel p o nálezu, komu nalezená věc náleží.

(Rozh. ze dne 17. září 1921, Kr II 58/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 28. prosince 1920, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák., napadený rozsudek zrušil a uznal obžalovanou vinnou zločinem podvodu dle §§ 197, 201 lit. c) tr. zák. — mimo jiné z těchto